

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23Co/99/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2216200180
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 02. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daša Kontríková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2216200180.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Daša Kontríková a sudkýň: JUDr. Iveta Jankovičová a JUDr. Ľubica Bundzelová, v spore žalobcu: Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Mýtina 48, Bratislava, IČO: 35 831 154, zastúpený: JUDr. Ján Šoltés, advokát, so sídlom Mýtina 48, Bratislava, proti žalovanému: C. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. nám. XXX/XX, R. P., o zaplatenie 552,29 eura, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 12C/4/2016-52 zo dňa 11. januára 2018 v časti o nároku na náhradu trov konania (výrok III.), takto

rozhodol:

I. Uznesenie súdu prvej inštancie sa v napadnutej časti o náhrade trov konania m e n í tak, že žalobca má voči žalovanému p r á v o na náhradu trov prvoinštančného konania vo výške 47,20 %.

II. Žalobca m á voči žalovanému p r á v o na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške.

III. O výške náhrady trov prvoinštančného a odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto uznesenia a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie výrokom I. žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi istinu 406,46 eura s 8,75% úrokom z omeškania ročne od 18.02.2013 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, výrokom II. vo zvyšku žalobu zamietol a výrokom III. súd prvej inštancie rozhodol, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania.

2. Súd prvej inštancie rozsudok odôvodnil tým, že právny predchodca žalobcu (Consumer Finance Holding, a. s., Kežmarok) sa žalobou zaplatenia 630,01 eura s 8,75% úrokom z omeškania ročne od 18.02.2013 do zaplatenia a náhrady trov konania. PO vykonanom dokazovaní, s prihliadnutím na § 5b zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a § 100 Občianskeho zákonníka dospel k záveru, že žaloba nebola podaná dôvodne v celom rozsahu. Súd považoval v zmysle citovaných ustanovení nárok za sčasti premlčaný, t. j. nároku splatný pred dňom 11.01.2013. Premlčacia lehota uplynula po troch rokoch, žaloba bola podaná v tejto časti po uplynutí tejto lehoty a preto súd na základe premlčania nároku žalobcu v tejto časti žalobu zamietol. Žalobca žalovanému v zmysle zmluvy poskytol úver vo výške 500 eur. Iba túto čiastku je žalovaný povinný vrátiť žalobcovi. Podľa predložených listín žalovaný vrátil žalobcovi 62,36 eura, zostáva mu zaplatiť 437,64 eura (z ktorej sumy súd odpočítal premlčaný nárok). V časti 406,46 eura na istine bol nárok žalobcu dôvodný a v tejto časti súd žalobe vyhovel. Súd priznal zároveň žalobcovi aj nárok na úrok z omeškania (uplatnený v súlade so zákonom) z priznanej čiastky, odo dňa uplatneného žalobcom, keďže žalovaný sa s vrátením úveru preukázateľne dostal do omeškania. Vo zvyšku súd žalobu ako nedôvodnú zamietol. Rozsudok v napadnutej časti o náhrade trov konania súd prvej inštancie po citovaní § 255 ods. 1 a 2 a § 262 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP) vecne odôvodnil tým, že po procesnej stránke boli obe strany čiastočne úspešné, súd preto žiadnej z nich nepriznal nárok na náhradu trov konania.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie, výlučne v časti výroku III. o náhrade trov konania podal odvolanie žalobca prostredníctvom právneho zástupcu z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP). Napriek tomu, že vo vzťahu k žalovanému bol žalobca v spore prevažne úspešnejší a to v rozsahu 47,20 % čistého úspechu v spore, súd prvej inštancie žalobcovi náhradu trov konania nepriznal. Rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti bolo vydané v rozpore so zásadou zodpovednosti za výsledok vyjadrenou v § 255 CSP. Žalovaný sám svojim správaním (nezaplatením dlžnej sumy aj napriek písomným výzvam) dal príčinu na podanie žaloby voči nemu, z uvedeného dôvodu v súlade so zásadou zodpovednosti za výsledok musí znášať následky svojho procesného neúspechu. Žalobca považuje nepriznanie náhrady trov konania za nespravodlivé. Podporne poukázal na uznesenie NS SR pod sp. zn. 8Sžo/215/2010 zo dňa 22.06.2011. Žalobca je toho názoru, že správnym zhodnotením veci a správnou aplikáciou právnych predpisov by súd prvej inštancie musel dospieť k záveru, že žalobcovi prináleží náhrada trov právneho zastúpenia vo výške 47,20 %. Na základe uvedeného žalobca navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti tak, že žalobcovi prizná voči žalovanému nárok na náhradu trov konania a náhradu trov právneho zastúpenia v rozsahu 47,20 % v konaní pred súdom prvej inštancie.

4. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

5. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie proti rozhodnutiu bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou stranou, žalovaným, v neprospech ktorého bolo rozhodnuté (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 357 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 367 ods. 3 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

6. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu je s prihliadnutím k rozsahu a dôvodom podaného odvolania výrok III. rozsudku súdu prvej inštancie o náhrade trov konania.

7. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca sa domáhal zaplata istiny 636,01 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne od 18.02.2013 do zaplata. Čiastočným späťvzatím žaloby zo dňa 23.02.2016 (č. l. 12) zobral žalobca svoju žalobu v časti o zaplata 83,72 eura späť. Súd prvej inštancie uznesením č. k. 12C/4/2016-14 zo dňa 24.03.2016 zastavil konanie o návrhu v časti o zaplata 83,72 eura (uplatnená zmluvná pokuta), aj keď k čiastočnému späťvzatiu žaloby došlo pred doručením žaloby žalovanému (súd postupoval v rozpore s § 145 ods. 3 CSP). Súd prvej inštancie pokračoval v konaní o žalobe o zaplata istiny 552,29 eura s príslušenstvom. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie právoplatne rozhodol o tom, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi istinu 406,46 eura s 8,75% úrokom z omeškania ročne od 18.02.2013 do zaplata a vo zvyšku žalobu zamietol.

8. Podľa § 145 ods. 3 CSP ak je žaloba vzatá späť sčasti pred jej doručením žalovanému, koná súd o zvyšku nároku bez rozhodovania o zastavení konania v tejto časti.

9. Podľa § 255 ods. 1 a 2 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

10. Podľa § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

11. Podľa § 262 ods. 1, 2 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

12. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

13. Ak nejde o prípad, kedy bolo žalobe celkom vyhovené, musí byť v zmysle citovaného § 255 ods. 2 CSP náhrada trov pomerne rozdelená. To vyžaduje určiť pomer úspechu oboch strán sporu a od úspechu víťaznej strany je potrebné odpočítať jeho neúspech (t.j. mieru úspechu protistrany). Vo výške

rozdielu má strana sporu právo, aby mu protistrana nahradila pomernú časť trov, ktoré vynaložil pri účelnom uplatňovaní alebo bránení práva. Výška trov, ktoré v konaní vznikli protistrane je v tomto štádiu konania nerozhodná. Ak je pomer úspechu a neúspechu u oboch strán rovnaký alebo približne rovnaký, súd vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo (uznesenie NS SR sp. zn. 6M Cdo 19/2010 zo dňa 26.01.2011).

14. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že súd prvej inštancie nezisťoval pomer úspechu strán vo veci, ale aplikoval iba časť § 255 ods. 2 CSP, ktorá umožňuje v určitých prípadoch rozhodnúť aj tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Podľa ustálenej súdnej praxe je ale možné rozhodnúť podľa § 255 ods. 2 CSP spôsobom, ako to urobil súd prvej inštancie, v prípade, keď pomer úspechu, resp. neúspechu strán sporu je polovičný, alebo približne polovičný, o takýto prípad však v tejto veci nejde. Je tomu tak v prípadoch, ak žalobca je úspešný v pomere 50 % a v rovnakom pomere je aj neúspešný a pri odpočítaní úspechu žalobcu od jeho úspechu je výsledkom nula (50-50). Pri rozhodovaní o náhrade trov konania podľa § 255 ods. 2 CSP má nárok na náhradu trov konania tá strana sporu, ktorá je vo väčšej miere úspešnejšia a veľkosť jej úspechu v percentách predstavuje rozdiel medzi trovami konania úspešnejšej strany a neúspešnejšej strany, aby sa mohlo o náhrade trov konania rozhodnúť jedným výrokom. Žalobca sa žalobou domáhal zaplatenia 552,29 eura s príslušenstvom a bolo mu priznané právo na zaplatenie 406,46 eura s príslušenstvom. V konaní bol žalobca (tak ako to uviedol v odvolaní) úspešný v časti 73,60 % ($406,46 : 552,29 \times 100$) a časť 26,40 % ($100 - 73,60$) tvoril jeho neúspech (v zamietajúcej časti). V zamietajúcej časti bol úspešný žalovaný. Keďže žalobca bol úspešný v prevažnej časti nároku, vzniklo mu právo na náhradu trov konania a bolo povinnosťou súdu priznať mu náhradu trov konania v rozsahu zodpovedajúcej 47,20 % ($73,60 \% - 26,40 \%$). Žalobca má preto právo na náhradu trov prvoinštančného konania vo výške zodpovedajúcej 47,20 %.

15. Odvolací súd v tejto veci nezistil ani žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by nemali byť žalobcovi trovy konania priznané, keďže žalovaný riadne preberal doručované písomnosti súdu a podania žalobcu, pričom sa ani raz nevyjadril, nevyjadril sa ani k odvolaniu a teda na takéto dôvody žalovaný ani nepoukázal.

16. Odvolací súd preto napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie v zmysle § 388 CSP zmenil a o náhrade trov prvoinštančného konania rozhodol tak, že žalobca má voči žalovanému právo na náhradu trov prvoinštančného konania vo výške 47,20 %.

17. Žalobca má voči žalovanému podľa § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške, vzhľadom na to, že žalobca bol v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešný a neboli tu dané žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali výnimočne mu náhradu trov konania nepriznať (§ 257 CSP). O výške náhrady trov prvoinštančného a odvolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto uznesenia, a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

18. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).